

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Honusovou v právní věci

žalobkyně: **N. P.**
zastoupená advokátem Mgr. Davidem Buzkem
sídlem Jablunkovská 853/46, 737 01 Český Těšín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2024 č. j. MSK 65142/2024, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou krajskému soudu dne 22. 8. 2024 domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2024 č. j. MSK 65142/2024, kterým byly zrušeny výroky 4. a 5. rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 4. 2024 č. j. SMO/199063/24/DSČ/Dol a

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

v této části bylo řízení zastaveno, a dále bylo napadeným rozhodnutím ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno, tj. ve výrocích 1)-3), jimiž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1, § 125c odst. 1 písm. b) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Žalobkyně v žalobě vymezila tyto žalobní body:

- 1) Žalobkyně namítla porušení zásady *in dubio pro reo*, jelikož neexistují jednoznačné důkazy svědčící o tom, že vozidlo řídila pod vlivem alkoholu, když dechové zkoušky, na nichž správní orgán I. stupně založil své rozhodnutí, byly zpochybněny odborným lékařským vyšetřením. Správní orgány neodstranily rozpory mezi výsledky těchto zkoušek, stejně jako znalecký posudek, jehož závěry jsou částečně nesprávné a částečně spekulativní. Žalobkyně dovodila z analýzy druhé dechové zkoušky, časového odstupu od krevní zkoušky a maximální rychlosti odbourávání alkoholu, že za uvedenou dobu mohlo u žalobkyně dojít k odbourání přibližně 0,21 g/kg alkoholu v krvi. Podle žalobkyně by pak ale výsledek krevní zkoušky měl činit 0,1 g/kg, což neodpovídá protokolům o vyšetření, a to nasvědčuje, že výsledky dechových zkoušek jsou nesprávné. Žalobkyně v posudku výsledek 0,1 g/kg výslovně neuvedla, ale konstatovala, že hodnota nižší než 0,09 g/kg je při lékařském vyšetření uváděna jako 0, a proto není rozpor mezi výsledky obou vyšetření. Žalobkyně to považuje za spekulativní, nepodložený a nesprávný názor, neboť v takovém případě by v laboratorním protokolu musela být uvedena zjištěná hodnota, když byla vyšší než 0,09 g/kg. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 8. 2017 č. j. 2 As 218/2017-22, z něhož dovodila, že ani hodnota 0,09 g/kg není (vždy) laboratoří vykazována jako nulová. Dále žalobkyně uvedla, že znalecký posudek neodpovídá na otázku, zda je možné, že žalobkyně v době řízení vůbec nebyla pod vlivem alkoholu, tzn. že alkohol vůbec nebyl žalobkyní před jízdou požitý, ačkoliv žalovaný jako zadavatel posudku takovou alternativu znalkyni zadal. Žalobkyně též namítla zpoždění lékařského vyšetření, kdy odběr krve proběhl až za hodinu od zastavení vozidla žalobkyně Policií ČR, čímž došlo k porušení § 67 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“). K tomu odkázala na rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2012 č. j. 9 As 120/2011-166. Dle žalobkyně správní orgány také ignorovaly důkazy svědčící v její prospěch, když např. v úředním záznamu policie popisujícím její chování bylo „chování ovládané, koordinovaný pohyb, chůze jistá“ apod. Podle žalobkyně tak neexistují podklady pro jednoznačný závěr, že spáchala přestupek pod bodem 2) výroku prvostupňového rozhodnutí, tj. že řídila vozidlo pod vlivem alkoholu.
- 2) V druhém žalobním bodě žalobkyně namítla, že správní orgány obou stupňů nepřihlédly k institutu zahlazení ve prospěch žalobkyně při ukládání sankcí v přestupkovém řízení, k čemuž odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 3. 5. 2013 č. j. 60 A 1/2013-49, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 2912/2013 a v něm odkazované závěry rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2011 č. j. 8 As 82/2010-55, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 2291/2011. Označená judikatura dopadá na nyní posuzovanou věc tak, že na žalobkyni je třeba pohlížet jako by nebyla shledána pravomocně vinnou za předchozí přestupek, neboť vedla po výkonu posledního správního trestu po dobu jednoho roku řádný život. Uvedené pak platí pro všechny předchozí přestupky žalobkyně. Žalobkyně namítla, že správní orgán I.

stupně nesprávně přihlédl k jejím předešlým přestupkům, když nepoužil institut zahlazení, což vedlo ke stanovení nepřiměřeně přísného správního trestu. Toto pochybení žalovaný nenapravil, a proto je napadené rozhodnutí nezákonné.

3. Žalovaný ve vyjádření zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž setrval na závěru, že výsledky dechových zkoušek, které samy o sobě postačují k prokázání přítomnosti alkoholu v krvi řidiče, nebyly zpochybněny následným výsledkem rozboru krve metodou plynové chromatografie, resp. mezi těmito dvěma měřeními není žádný rozpor, a to s ohledem na jejich časový odstup a probíhající eliminace alkoholu z krve. Hodnota alkoholu v krvi prokázaná dechovými zkouškami činila u žalobkyně 0,07 g/kg (dle metodiky Českého metrologického institutu-viz příloha je od hodnoty naměřené dechovým analyzátozem odečítána odchylka 0,24 g/kg). Pokud ze vzorku krve, odebraného žalobkyni více než hodinu po provedení dechových zkoušek, byla zjištěna hladina alkoholu v krvi ve výši 0,00 g/kg, pak tato skutečnost výsledky dechových zkoušek nezpochybňuje, neboť – jak je zřejmé za znaleckého posudku – tento rozdíl je způsoben eliminací alkoholu v čase. Vzhledem k rychlosti odbourávání 0,12-0,20 g/kg musel být za tu dobu veškerý prokázaný alkohol v krvi žalobkyně odbourán, a to i při nejnižší možné rychlosti eliminace. Tento závěr lze dle žalovaného učinit i bez spekulací o tom, co se „skrývá“ pod hodnotou 0 g/kg uvedenou v protokolu o lékařském vyšetření. Žalovanému je známo, že podle Metodického pokynu pro postup při laboratorním stanovení alkoholu v krvi (Věstník Ministerstva zdravotnictví č. 7/2006, čl. 5 odst. 10 písm. e) – viz příloha vyjádření) se za pozitivní průkaz požití alkoholického nápoje pokládá hladina etylalkoholu v krvi vyšší než 0,20 g/kg, stanovená metodou plynové chromatografie. Je-li hodnota alkoholu v krvi rovna této hodnotě nebo nižší, je výsledek považován za negativní a v lékařském protokolu se má tedy uvádět hodnota nulová. Skutečnost, že některé laboratoře konkrétní hodnotu (i nižší než 0,20 g/kg) nesprávně uvádějí, je i žalovanému známa z úřední činnosti, to však nic nemění na skutečnosti, že se jedná o výsledek „negativní“. Uvedené ovšem nemá pro posouzení nyní projednávané věci žádný význam. Žalovaný nijak nerozporuje, že výsledek rozboru krve je nulový. Nicméně – přestože je NSS toho názoru, že správní orgán nemá potřebné odborné znalosti (srov. rozsudek ze dne 28. 3. 2012, čj. 9 As 120/2011-166) – lze se znalostmi matematiky základní školy jednoduše vypočítat, že pokud je rychlost eliminace alkoholu nejméně 0,12 g/kg, pak hodnota 0,07 g/kg, která byla žalobkyni nepochybně prokázaná dechovými zkouškami, musela být odbourána ještě dříve, než jí byl odebrán vzorek krve. Ani negativní, tedy nulový výsledek rozboru krve (míněno skutečně nulový) proto v daném případě nemůže nijak zpochybnit výsledky dechových zkoušek, které jsou po zohlednění příslušné odchylky použitelné k prokázání přestupku žalobkyně. Z citovaného rozsudku NSS rovněž vyplývá, že v obdobných případech má znalecký posudek objasnit pouze to, zda vzhledem k eliminaci alkoholu v čase výsledky rozboru krve zpochybňují výsledky dechových zkoušek. Odpověď na tuto otázku ze znaleckého posudku jednoznačně vyplývá. Skutečnost, že žalobkyně v době řízení pod vlivem alkoholu byla, tedy prokazují výsledky dechových zkoušek, které rozbor následně odebraného vzorku krve nezpochybnil.
4. Pokud žalobkyně brojí proti postupu Policie ČR v tom směru, že jí nebyl odběr krve umožněn „ihned“, pak tato skutečnost podle žalovaného nemůže nic změnit na tom, že výsledky dechových zkoušek nepochybně prokazují ovlivnění žalobkyně alkoholem. Časový odstup jedné hodiny není v obdobných situacích nijak neobvyklý a zcela jistě nejde o exces, který by mohl vyloučit odpovědnost žalobkyně za přestupek. Skutečnost, že se ovlivnění žalobkyně alkoholem výrazně neprojevovalo navenek poruchami

psychosenzomotorických funkcí, zcela odpovídá prokázané nízké hladině alkoholu v krvi, nehledě k tomu, že subjektivní tolerance alkoholu může být u různých osob odlišná. Tato skutečnost tedy sama o sobě výsledky dechových zkoušek rovněž nezpochybňuje.

5. K námitkám týkajícím se zahlazení odsouzení pro předchozí přestupky, žalovaný konstatoval, že správní orgány mohou přihlížet k předchozím deliktům z hlediska hodnocení osoby pachatele a následného stanovení výše správního trestu, a to bez ohledu to, zda již byly zahlazeny (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2023, čj. 2 As 71/2022-34 a rozbor judikatury tam provedený). Právě takto činily správní orgány v dané věci. Je jistě spravedlivé, aby žalobkyni, která má v registru řidičů opakované záznamy za přestupky a trestné činy téže povahy, byly ukládány přísnější správní tresty než osobě, která se v minulosti takových přestupků opakovaně nedopustila. Žalobkyně byla uznána vinnou pro celkem tři přestupky, z toho dva velmi závažné (ačkoli v žalobě brojí pouze proti jednomu z nich). Již to samo o sobě je závažná přitěžující okolnost. Od přestupku spočívajícího v řízení bez řidičského oprávnění přitom nebyla odrazena ani předchozími relativně vysokými správními tresty za přestupky téže skutkové podstaty, resp. tresty za trestné činy obdobné skutkové podstaty spočívající v maření výkonu úředního rozhodnutí. Žalovaný má za to, že správní tresty, které byly žalobkyni uloženy, odpovídají všem okolnostem věci a jsou zcela přiměřené. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
7. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou tím, že úmyslně spáchala přestupek dle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu a z nedbalosti přestupky podle § 125c odst. 1 písm. b), ve dvou případech dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a dále dle § 16 odst. 2 zákona č. 30/2024 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, ve znění pozdějších předpisů, jelikož dne 15. 6. 2023 v 09:00 hodin při jízdě po ulici Myslbekova v Ostravě - Moravské Ostravě řídila vozidlo zn. Honda CR-V, RZ: X, hnědé barvy, kdy při této činnosti byla spatřena, zastavena a následně kontrolována hlídkou PČR OO Ostrava-střed Okoun 211 u domu s č. p. 1842/7 na ulici Myslbekova, kdy nepředložila ŘP, lustrací bylo zjištěno, že žalobkyně není držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění, čímž porušila § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu a je podezřelá ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Žalobkyně byla hlídkou vyzvána k podrobení se odbornému měření na alkohol v dechu přístrojem Dräger, čemuž se podrobila a prvním měřením dne 15. 6. 2023 v 09:13 hodin byla naměřena hodnota 0,34 promile alkoholu v dechu, druhým měřením v 09:16 hodin byla naměřena hodnota 0,31 promile alkoholu v dechu, třetím měřením v 09:22 hodin byla naměřena hodnota 0,28 promile alkoholu v dechu, čímž porušila § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu a dopustila se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Dále užila k jízdě vozidlo, které nemělo platnou STK (platnost do 19. 3. 2023), tím porušila § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustila se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jelikož žalobkyně s naměřenými hodnotami alkoholu

v dechu nesouhlasila, vyžádala si na své náklady lékařské vyšetření spojené s odběrem krve. Protokol o lékařském vyšetření (započato v 10:40 hod.) je součástí správního spisu, stejně jako Výsledková zpráva k toxikologickému vyšetření ze dne 19. 6. 2024 obsahující výsledek rozboru krve žalobkyně (vzorek odebrán v 10:20 hod.), kdy hladina ethanolu byla stanovena na 0,00 g/kg. Spis dále obsahuje úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy, v němž je uvedeno, že na dotaz, zda požila alkoholický nápoj, žalobkyně uvedla, že předchozího dne, tj. 14. 6. 2023 v nočních hodinách vypila láhev bílého vína o objemu 0,7 l. Podle ověřovacího listu ze dne 13. 7. 2022, kalibračního protokolu ze dne 11. 7. 2022 a protokolu o zkoušce ze dne 10. 1. 2023, týkajících se přístroje Dräger, typu Alcotest 7510 Standard, výrobní číslo ARKE-0059, tento přístroj v době spáchání přestupku, tedy dne 15. 6. 2023, splňoval podmínky Opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C040-17 a vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, ve znění pozdějších předpisů. Příkaz ze dne 20. 7. 2023 byl žalobkyni doručen dne 24. 7. 2023. Dne 26. 7. 2023 byl správnímu orgánu I. stupně z datové schránky zmocněnce žalobkyně doručen včasný odpor proti příkazu. Dne 9. 10. 2023 vyhotovil správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobkyni uznal vinnou spácháním výše uvedených přestupků. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobkyně žalovaným zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. V dalším řízení bylo správním orgánem I. stupně zadáno vypracování znaleckého posudku. Znalecký posudek vyhotovený dne 8. 2. 2024 byl vypracován znalkyní z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie RNDr. M. S., Ph.D. a je součástí správního spisu. Následně dne 2. 4. 2024 správní orgán I. stupně vydal znovu prvostupňové rozhodnutí, kterým opětovně uznal žalobkyni vinnou z výše uvedených přestupků. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného způsobem specifikovaným v odst. 1. tohoto rozsudku.

8. U ústního jednání před krajským soudem dne 11. 12. 2024 zástupce žalobkyně setrval na dosavadní argumentaci, kterou ve vztahu k oběma žalobním bodům rozhojnil. Označil za nesprávný postup žalovaného, který od naměřené hodnoty 0,31 g/kg odečetl všechny odchylky, takto získal hodnotu 0,07 g/kg a s takto redukovanou hodnotou pracoval v úvaze o odbourávání alkoholu, což je postup metodicky nesprávný, neboť k odbourávání alkoholu dochází z reálné hodnoty alkoholu v krvi, nikoliv z hodnoty korigované. Mezi dechovými měřeními a znaleckým posudkem je tak rozpor, neboť odečte-li se i nejvyšší hodnota, nemůže vyjít hodnota nulová. Poukázal také na str. 4 znaleckého posudku, kde znalkyně vychází z minimální hodnoty naměřené dechovou zkouškou 0,28 g/kg, ale ani v tomto případě po odečtení všech odchylek nevychází výsledek nula. Pokud jde o aplikaci institutu zahlazení, oba správní orgány nepřipustně nahlížely na předchozí přestupky žalobkyně jako na přítěžující okolnosti, což je rozporu s judikaturou správních soudů (rozsudek NSS sp. zn. 5 As 259/2015-33 a rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 17 A 139/2023). Nově namítl, že napadeným rozhodnutím zastavené řízení o dvou přestupcích se nepromítlo do výše uloženého trestu.
9. Žalovaný v detailní reakci na vyjádření zástupce žalobkyně setrval na své předchozí argumentaci a namítl opožděnost nově vznesené námitky.
10. Na posuzovanou věc v rozsahu žalobních tvrzení dopadá primárně ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, podle kterého řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové

době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.

11. V první části žaloby žalobkyně brojila proti porušení zásady *in dubio pro reo* tím, že zpochybnila výsledky dechových zkoušek, které jsou dle jejího mínění v rozporu s odborným lékařským vyšetřením zahrnujícím odběr krve a také v rozporu se znaleckým posudkem.
12. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobkyně dle vlastního vyjádření dne 14. 6. 2024, a to v nočních hodinách, požila alkoholický nápoj – bílé víno o objemu 0,7 l.
K otázce časového odstupu řízení motorového vozidla od požití alkoholu se NSS vyjádřil v rozsudku č. j. 5 As 126/2011-77, kde uvedl, že v případě, že osoba hodlá po požití alkoholu v blízké době řídit motorové vozidlo, není namístě rozumně spoléhat na to, že alkohol u ní nebude zjištěn. S ohledem na obecné povinnosti účastníků silničního provozu dle § 4 zákona o silničním provozu je zřejmé, že na řidiče jsou při provozu vozidla kladeny zvýšené požadavky, co se týče hodnocení jejich vlastního stavu a způsobilosti. V projednávané věci žalobkyně uvedla, kdy a přibližně kolik alkoholu požila. K ověření jeho vlivu neučinila žádné další kroky, a nemohla se proto důvodně domnívat, že nemůže být pod jeho vlivem.
13. Zkoušky na přítomnost alkoholu v dechu žalobkyně proběhly dne 15. 6. 2024 v časovém rozpětí 9:13 hod.- 9:22 hod. a hodnoty naměřené dechovým analyzátozem měly klesající tendenci, když naměřeno bylo postupně 0,34 g/kg, 0,31 g/kg a 0,28 g/kg alkoholu v dechu žalobkyně. Správní orgán I. stupně pak při hodnocení přestupku vycházel z druhé dechové zkoušky, tj. z naměřené hodnoty 0,31 g/kg alkoholu, přičemž po zohlednění dovolené chyby použitého přístroje ($\pm 0,04$ g/kg z naměřené hodnoty) a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ($- 0,20$ g/kg) byla u žalobkyně zjištěna hladina alkoholu min. 0,07 g/kg. Toxikologickým vyšetřením krve byla u žalobkyně zjištěna hladina alkoholu v hodnotě 0,00 g/kg. Mezi časem provedení dechových zkoušek a odběrem krve (v 10:20 hod.) byl časový odstup cca jedné hodiny, přičemž je ověřenou skutečností, že za takovou dobu klesne hladina alkoholu o 0,12 – 0,20 g/kg. Z tohoto intervalu rychlosti eliminace alkoholu v krvi vycházela také znalkyně.
14. Nutno přitom zohlednit, že za pozitivní důkaz požití alkoholického nápoje se pokládá hladina etylalkoholu v krvi vyšší než 0,20 g/kg, stanovená metodou plynové chromatografie (viz Věstník ministerstva zdravotnictví ČR č. 7/2006 -dále jen „Věstník“, část 5. Metodický pokyn pro postup při laboratorním stanovení alkoholu (etylalkoholu) v krvi, bod 10), písm. e)).
Znalkyně se pak ve znaleckém posudku vyjádřila tak, že hladina alkoholu v krvi je laboratoří uváděna do 0,09 g/kg včetně jako negativní (0,00 g/kg).
15. Krajský soud nesdílí názor žalobkyně, že znalecký posudek je spekulativní a nepodložený. Z jeho obsahu plyne, že znalkyni byly k jeho vypracování předloženy záznamy o dechové zkoušce, protokol o lékařském vyšetření a zpráva k toxikologickému vyšetření. Znalkyně odpověděla na dvě položené otázky: 1) Jaká byla hladina alkoholu obviněné v době, ve které byla jako řidička motorového vozidla kontrolována policií, tj. dne 15. 6. 2023 v čase okolo 9:00 hodin.

- 2) Zda je hodnota 0,31g/kg naměřená ověřeným dechovým analyzátozem v souladu s hodnotou 0,00 g/kg zjištěnou z krevního vzorku odebraného téhož dne v čase 10:20 hodin, tedy zda tyto hodnoty odpovídají procesu „odbourávání“ alkoholu v těle. Znalkyně na 1) otázku odpověděla, že hladina alkoholu v krvi žalobkyně se pohybovala v 9:00 hodin kolem naměřených hodnot dechovým analyzátozem, tedy minimálně kolem hodnoty 0,28 g/kg. Na druhou otázku odpověděla, že není rozpor mezi hodnotami alkoholu v krvi zjištěnými dechovým analyzátozem a mezi výsledkem hladiny alkoholu v krvi stanoveným z odběru krve metodou plynové chromatografie. Ve svých závěrech přitom zohlednila časový odstup mezi oběma zkouškami a obecně známou a ve správní i soudní praxi aprobovanou skutečnost, že rychlost eliminace alkoholu činí 0,12-0,2 g/kg/hod. Současně konstatovala, že hladina alkoholu v krvi je laboratoři uváděna do hodnoty 0,09 včetně jako negativní.
16. Vzhledem k tomu, že znalkyně vycházela ve svých závěrech z nejnižší hodnoty naměřené u žalobkyně dechovou zkouškou, která také nejvíc odpovídala časovému intervalu 1 hodiny před odběrem krve, je třeba od hodnoty 0,28 g/kg odečíst hodnoty v intervalu 0,12-0,2 g/kg, tj. hodnoty odbourání alkoholu v časovém odstupu 1 hodiny. Odečtením nejvyšší hranice intervalu dospějeme k hodnotě 0,08 g/kg, tj. k hodnotě nižší, než je 0,09 g/kg, jež se vykazuje jako hodnota nulová. Odečtením nejnižší hranice intervalu dospějeme k hodnotě 0,16 g/kg, což je ve smyslu bodu 10) písm. e) Metodického pokynu MZ publikovaného ve Věstníku hodnota, která se nepovažuje za pozitivní důkaz požití alkoholického nápoje, tj. jde o hodnotu nulovou.
17. Na základě uvedené úvahy má krajský soud za to, že v případě žalobkyně výsledek laboratorního měření z krve metodou plynové chromatografie je s hodnotami alkoholu v krvi zjištěnými dechovým analyzátozem v souladu, neboť odpovídá vědecky podloženým pravidlům odbourávání alkoholu v lidském těle, z nichž vychází také odkazovaná metodika.
18. Významem metodiky se zabýval NSS v rozsudku ze dne 11. 7. 2013 č. j. 7 As 170/2012-24, z něhož lze dovodit, že pokud je provedené měření v souladu s metodikou měření a je k němu použit způsobilý analyzátor alkoholu v dechu, výsledek měření lze považovat za věrohodný. Soud v nyní posuzované věci doplňuje, že analogicky lze vnímat závěry znalkyně, vycházejí-li její výpočty z relevantní metodiky, což má za prokázané.
19. Soud shrnuje, že sdělení žalobkyně, jaké množství alkoholu požila a v které době (noční hodiny dne 14. 3. 2023), výsledky dechových měření a výsledky rozboru odběru krve, to vše za současného zohlednění časových intervalů mezi nimi, shledal skutečnostmi, jež tvoří ucelený řetězec důkazů svědčících o tom, že žalobkyně v době bezprostředně předcházející policejní kontrole řídila vozidlo pod vlivem alkoholu. Žalobkyní tvrzený rozpor ve výsledcích obou typů měření soud neshledal. Naopak výsledky všech měření odpovídají časovým intervalům mezi nimi a vědecky podloženým metabolickým procesům probíhajícím v lidském organismu při procesu eliminace alkoholu, jakož i pravidlům metodických postupů. Shodně vyznívají také závěry znaleckého posudku.
20. Obsahem správního spisu má přitom soud za prokázané, že provedeným dokazováním nebylo zjištěno chybové hlášení analyzátoru alkoholu z dechu, ani nevystaly jiné pochybnosti o výsledku měření.
21. Při posouzení způsobu měření a výpočtu množství alkoholu v organismu žalobkyně vycházel krajský soud z konstantní judikatury NSS k těmto otázkám. V době měření

alkoholu v dechu žalobkyně měl analyzátor dechu platné ověření, a jednalo se proto o přístroj způsobilý k měření (srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 218/2017-22). Dechová zkouška se sice nazývá orientační, avšak možná nepřesnost se koriguje pomocí tzv. odchylky měření přístroje v hodnotě 0,04 g/kg a tzv. fyziologické hladiny alkoholu v krvi ve výši 0,2 g/kg, která může být způsobena jinak než požitím alkoholu. Pro zpřesnění měření je proto nutné tyto hodnoty odečíst od hodnot naměřených dechovým analyzátozem a takto je korigovat ve prospěch řidiče (viz rozsudky NSS č. j. 2 As 56/2011-79, č. j. 10 As 173/2015-32, č. j. 2 As 157/2017-42 nebo č. j. 2 As 56/2011-79). Hodnota po odečtení odchylky 0,24 g/kg od naměřené hodnoty je pak hodnotou výslednou a její výše větší než 0,00 g/kg dokazuje přítomnost určitého (již netolerovaného) množství alkoholu v organismu řidiče.

22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí opřel svůj závěr, že žalobkyně přestupek spáchala, o provedení orientačního vyšetření na zjištění obsahu alkoholu spočívajícího v dechové zkoušce analyzátozem alkoholu v dechu, přičemž vyšel z hodnoty dosažené druhým měřením. Tento přístroj, jak je doloženo ve správním spise správního orgánu I. stupně splňoval podmínky povinného ověřování měřidla. K průkaznosti dechové zkoušky se vyjádřil NSS již v rozsudku ze dne 16. 5. 2012 č. j. 3 As 12/2012-21, v němž uvedl, že „*přítomnost alkoholu v krvi je možné prokázat na základě samotného orientačního vyšetření. V opačném případě by zákon v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky nepochybně požadoval i následné provedení lékařského vyšetření, za účelem potvrzení přítomnosti alkoholu v krvi řidiče*“. NSS rovněž zdůraznil, že výraz „*orientační*“ znamená, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně tuto „*přibližnost*“ lze určit přesně. V úvahu je třeba vzít jednak možnou odchylku měření přístroje (0,04 g/kg) a dále fyziologickou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,2 g/kg, která může být způsobena jinými vlivy (např. přirozená hladina alkoholu v krvi, požití přípravku proti kašli či rýmě, požití ovocného kompotu atd.), než je přímé požití alkoholu. Tyto hodnoty je nutné od výsledku dechové zkoušky odečíst a takto jej tedy korigovat ve prospěch řidiče. Obsahem správního spisu má soud za prokázané, že správní orgány takto postupovaly.
23. V případě žalobkyně bylo provedeno i odborné lékařské vyšetření přibližně jednu hodinu poté, co byla provedena dechová zkouška a za tuto dobu musela hladina alkoholu v krvi žalobkyně poklesnout na nulovou hodnotu, resp. na hodnotu, která se za nulovou považuje. Jak vyslovil NSS již v rozsudku sp. zn. 10 As 173/2015, právní úprava předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu, a to orientační vyšetření a odborné lékařské vyšetření. Odborné lékařské vyšetření vzorku krve se provádí v případě, kdy je odmítnuto provedení dechové zkoušky, anebo na žádost řidiče. Přitom již samotná dechová zkouška provedená analyzátozem alkoholu představuje vyšetření způsobilé prokázat přítomnost alkoholu v krvi. Lékařské vyšetření vzorku krve v daném případě nemohlo zpochybnit výsledky zkoušky dechové. Podle názoru krajského soudu fyziologická hladina alkoholu v krvi zjištěná vyšetřením krve v hodnotě 0,0 g/kg byla přirozeným důsledkem toho, že krev byla žalobkyni odebrána v 10.20 h, kdežto k vyšetření dechu došlo v okamžiku posledního měření v čase 9.22 h. Právě skutečnost, že v dechu zjištěná hladina alkoholu u žalobkyně jen minimálně překračovala nulovou hodnotu, je klíčová pro závěr, že pokles alkoholu v krvi nebyl vyvolán ničím jiným než uplynutím času mezi oběma způsoby vyšetření. Skutečnost, že se alkohol v krvi odbourává je notorieta a úvaha, že k odbourání nepatrného množství alkoholu došlo u žalobkyně právě uplynutím jedné hodiny, je myšlenkovým postupem, jehož rozumnost nevyvolává podezření ze svévole. V posuzované věci nevznikly

diametrálně rozdílné hodnoty měření, ale takové hodnoty, které jsou vysvětlitelné logickým myšlenkovým postupem (srov. přiměřeně rozsudek NSS č. j. 10 As 173/2015-32).

24. Pokud správní orgán založil úvahu týkající se času odbourávání alkoholu v krvi na stanovisku znalce, které bylo vztaženo k projednávané věci a na základě takového stanoviska vzal za rozhodný výsledek dechové zkoušky, je takový postup v souladu se zákonem (srov. přiměřeně rozsudek NSS č.j. 9 As 120/2011-166).
25. Žalobkyně v žalobě dále namítla, že znalkyně neodpověděla na otázku, zda je možné, že žalobkyně v době jízdy vůbec nebyla pod vlivem alkoholu. Na základě obsahu správního spisu krajský soud konstatuje, že taková otázka nebyla žalobkyni usnesením správního orgánu I. stupně o jejím ustanovení ze dne 18. 1. 2024 č. j. SMO/036341/24/DSČ/Dol vůbec položena, a to ani implicitně.
26. K námitce žalobkyně, že policie umožnila lékařské vyšetření a odběr krve se značným zpožděním, čímž porušila ust. § 67 odst. 4 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, v platném znění a souvisejícímu odkazu na rozsudek NSS sp. zn. 9 As 120/2011 krajský soud uvádí, že odkazovaný rozsudek není ve vztahu k nyní projednávané věci přílehlavý, neboť v tehdy rozhodované věci sice byl odstup mezi dechovou zkouškou a odběrem krve něco málo přes jednu hodinu, avšak prodleva byla způsobena tím, že policie celkem iracionálně vyčkávala příjezdu úředníka příslušného správního orgánu, který měl převzít zadržený řidičský průkaz. V posuzované věci není z obsahu správního spisu seznatelné, z jakého důvodu došlo k namítané prodlevě, v úvahu však přichází primárně skutečnost, že jelikož žalobkyně u sebe neměla žádné doklady totožnosti, bylo nejprve nutno přistoupit k lustraci její osoby v policejních systémech, a dále také to, že byla šetřena pro podezření z celkem 5 přestupků (viz úřední záznam policie ČR ze dne 15. 6. 2023). Žalobkyně v podané žalobě k tvrzeným průtahům a jejich důvodům nic bližšího neuvedla. Na základě žalobního tvrzení tak nelze učinit závěr o porušení § 67 odst. 4 zákona o policii.
27. V závěru prvního žalobního bodu žalobkyně namítla ignoraci důkazů svědčících v její prospěch, za něž považuje své chování, které nejevilo známky požití alkoholu. K uvedenému krajský soud konstatuje, že za situace, kdy byly žalobkyni všemi třemi dechovými zkouškami naměřeny hodnoty odpovídající přítomnosti alkoholu v dechu, a to ve velmi nízkých hodnotách, mají poznatky o standardním chování žalobkyně zcela marginální význam. V této souvislosti soud považuje za nutné zdůraznit, že v právním řádu České republiky platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel (rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2010 č. j. 8 As 59/2010-78, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 2168/2011).
28. Na základě výše uvedeného má krajský soud za vypořádané první žalobní tvrzení, včetně navazujících argumentů vznesených u ústního jednání před krajským soudem dne 11. 12. 2024, a důvodným je neshledal.
29. Při posouzení důvodnosti druhého žalobního tvrzení, tj. nepřihlédnutí správních orgánů k zahlázení odsouzení pro předchozí přestupky žalobkyně, soud vycházel z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (str. 18-22), z odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 13) a z judikatury správních soudů k institutu zahlázení.
30. Povinnost správního orgánu přihlédnout k institutu zahlázení sice vyplývá z žalobcem odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka Liberec sp. zn. 60 A

1/2013, publikovaného ve Sb. NSS pod č. 2912/2013. Stejným rozsudkem však byla vyslovena také právní věta: „Správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlížely při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem (§ 12 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích)“.

31. Z novější judikatury lze poukázat na rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2020 č. j. 1 As 80/2020-36, v němž NSS vyslovil, že judikatura sice dovodila možnost analogického využití institutu zahlázení odsouzení v řízení o přestupcích, neznamená to však (obdobně jako je tomu v trestání soudním), že nelze dřívější (zahlázená) odsouzení nijak zohlednit. Naopak dřívější (byť zahlázená) odsouzení mohou být použita při hodnocení osoby pachatele a možností jeho nápravy, a tedy též jako kritérium pro určení výše trestu.
32. Ve smyslu uvedené judikatury postupovaly v nyní posuzované věci správní orgány obou stupňů, jak plyne z obsahu odůvodnění jejich rozhodnutí. Je pravdou, že správní orgán I. stupně na straně 19 svého rozhodnutí použil výraz „přítěžující okolnosti“, jak zdůraznila žalobkyně, nicméně žalobkyně uvedené sousloví vytrhuje z kontextu příslušné části odůvodnění a přiřazuje mu význam, který nemá. Správní orgán I. stupně zde v souladu s výše odkazovanou judikaturou hodnotí osobu řidičky a její postoj k dodržování zákona o silničním provozu. Stejně tak činí žalovaný na straně 13 napadeného rozhodnutí. Pokud jde o žalobkyni uložené tresty pokuty v částce 35 000 Kč a zákazu činnosti řízení motorových vozidel na dobu 22 měsíců, ty byly uloženy v prvním případě v polovině zákonem stanovené sazby, kterou určuje interval od 25 000 do 50 000 Kč (§ 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu) a v druhém případě pod hranicí horní sazby, kterou představuje interval od jednoho roku do dvou let (§ 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu), což považuje krajský soud právě s přihlédnutím k osobě žalobkyně a jejímu přístupu k ochraně veřejného zájmu, jímž je bezpečnost dopravy na pozemních komunikacích, za příléhavé. Žalobkyni u ústního jednání před krajským soudem odkazovaný rozsudek NSS sp. zn. 5 As 259/2015 není pro věc příkladný, byť se zabývá otázkou institutu zahlázení v přestupkovém řízení, neboť v tehdy souzené věci správní orgán výslovně uvedl, že vzal za přítěžující okolnost předchozí záznamy řidiče v evidenční kartě. Obdobně vyznívá také odkazovaný rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 17 A 139/2023.
33. Na základě výše uvedené argumentace neshledal krajský soud ani druhý žalobní bod důvodným.
34. U ústního jednání před krajským soudem dne 11. 12. 2023 žalobkyně nově vnesla námitku, že zrušení výroků 4. a 5. prvostupňového rozhodnutí a zastavení řízení v tomto rozsahu, což vyslovil žalovaný v napadeném rozhodnutí, se nijak nepromítlo do výše trestu.
35. Krajský soud předně uvádí, že tuto námitku považuje za opožděnou, neboť byla vznesena až po uplynutí prekluzivní lhůty k podání žalobního tvrzení ve smyslu § 72 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s., a ani v obsahu včasné podané žaloby soud neshledal žádný předobraz takového žalobního tvrzení. Pro úplnost však soud v obecné rovině konstatuje, že dva přestupky, o nichž bylo řízení popsáno způsobem zastaveno, byly méně závažné, takže ani teoreticky by se zastavení řízení o nich nemohlo promítnout do trestů uložených žalobkyni, a to s ohledem na ust. § 41 odst.

1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění, podle kterého za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný.

36. Jelikož krajský soud neshledal důvodným žádný z žalobních bodů, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu soudního spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto

rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 11. prosince 2024

JUDr. Miroslava Honusová
samosoudkyně